

[Schovelin.]

Finansloven, hvorimod man ikke omvendt kan sige, at en hvilken som helst Udgift, der er opført paa Finansloven, skal være hjemlet ved Lov. Foruden disse lovmæssige Udgifter, som plukkes sammen fra hele Lovgivningen, fra Love, der overhovedet indeholder Omkostninger, er der *Nybevillingerne*. Den saakaldte Sukkerbevilling er et Eksempel derpaa. For nye Bevillingers Vedkommende er Spørgsmaalet om, hvorvidt de udelukkende skal staa paa Finansloven, eller om de skal være Genstand for særlig Lovgivning og derigennem indirekte komme paa Finansloven, et rent og skært *Hensigtsmæssighedsspørgsmaal*.

Dette gælder saaledes for Eksportkreditterne. Med Hensyn til disse er det jo saadan, at det i Forvejen meget store Beløb forhøjes med 10 Mill. Kr., og der er i det andet høje Ting — efter min Mening med Rette — udtalt, at da vi har en Lov om Eksportkredit, burde en saadan Bevilling fremtræde som et Forslag, der ændrede denne Lov. Jeg vil da benytte Lejligheden til at sige, at vi efterhaanden er kommet meget højt op med denne Kredit; denne Kreditgivning har gennemløbet saa mange forskellige Faser, eller jeg vil hellere udtrykke det saaledes — denne Eksportkredit er nu indtraadt i en helt ny Fase, saa der kunde vel være Grund til ogsaa for Landstingets Finansudvalg at faa de nøjagtigst mulige Oplysninger fra den højtærede Regering om, hvorledes det forholder sig med denne Eksportkredit i de enkelte Tilfælde. Det er nu saadan, at man vel kan tænke sig, at et Land vil købe i Danmark for fra Danmark at faa Maskiner og lignende Ting med det udtrykkelige Formaal at bruge disse Maskiner til bagefter at paaføre Danmark en Dumping. Det bliver derfor et Spørgsmaal, et meget stort Spørgsmaal, om det er rigtigt gennem Statskredit at medvirke til en Udførsel af denne Art. Det er desuden saaledes, at i visse Tilfælde hæfter Eksportørerne, de eksporterende Firmaer, overfor Staten med hele deres Formue, altsaa i sidste Instans, naar Pengene ikke kan gaa ind paa normal Maade, medens det mærkværdigvis i andre Tilfælde gælder, at meget rige og meget velstillede Firmaer kun hæfter for en Dels Vedkommende. Men disse Spørgsmaal haaber jeg altsaa, man i Finansudvalget faar indgaaende Oplysninger om, saa at vi dér nærmere kan beskæftige os med dem.

Med Hensyn til Tilskuddet til Kommunerne drejer det sig jo her netop om en *Nybevilling*, og der er dér atter Tale om et *Hensigtsmæssighedsspørgsmaal*. Jeg er i

Overensstemmelse med det ærede Medlem, der talte som Ordtrøer for Venstre, naar jeg siger, at hele det dertil knyttede Spørgsmaal om Fordelingsreglerne — thi det er jo ikke nok, at man bevilger de 10 Mill. Kr. til Kommunerne, vi skal ogsaa vide, efter hvilke Regler de skal fordeles — at hele dette Spørgsmaal i allerhøjeste Grad egner sig til Lovgivning. Jeg vil mene, det er meget vanskeligt for Landstinget eller for den Del af den finanslovgivende Myndighed, som Landstinget repræsenterer, at tage definitiv Bestemmelse om disse Ting her paa Finansloven, og at et Lovforslag, der forholdsvis hurtigt vilde kunne udarbejdes af det høje Ministerium, vilde være det ubetinget naturlige.

Men Hovedsagen er og bliver altsaa denne, at Finansloven maa holdes fri for Lovgivningsforsøg, der gaar ud paa at *forandre* bestaaende Love. Vi husker alle et æret Medlem af dette Ting, der i sin Tid — han var da Finansminister — udtalte disse Ord: Lov er Lov, og Lov skal holdes. Og skønt det i og for sig er en Gemeinplatz, hvori der i Sandhed ikke er noget nyt, saa er den paa Grund af den dygtige Reklame, der altid udfoldes fra den radikale Presses Side, blevet slaaet op som noget ganske mærkværdigt, en ny og vidunderlig Sandhed, som Dr. Edvard Brandes saaledes havde faaet Kig paa. Men det synes ikke, at denne Sandhed, der for os synes saa selvfølgelig, ret er gaaet op for den nuværende Regering. Jeg ser med Forbavselse, hvorledes den højtærede Finansminister taler om hele Spørgsmaalet om Lovgivning paa Finansloven, saadan hvad jeg vil kalde paa en ret overlegen Maade; man faar det Indtryk, at om Lov er Lov og Lov skal holdes, det er noget, som mere kommer an paa, hvorledes Forholdene ligger, og hvorledes Forholdene skifter. Naturligvis er det da en betydningsfuld Omstændighed, naar det træffer sig saa heldigt, at det er et socialdemokratisk eller et socialdemokratisk-radikalt Ministerium, der sidder, saa kan man, om jeg saa maa sige, gaa noget videre og skyde hele Spørgsmaalet til Side. Man faar det Indtryk, at Vorherre sidder i Himlen, han gør alt, hvad han behager, Finansministeren sidder her og er Finansminister i Danmark, og han gør ogsaa alt, hvad han behager. Naar det behager ham og hans Ministerium og øvrige Ministerfæller at forelægge Lovforslag, saa forelægger de Lovforslag, hvis de derimod ønsker at lovgive paa Finansloven, nu vel, saa lovgives der paa Finansloven. Men, som man rigtigt har gjort opmærksom paa — og jeg vil